

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Ing. Mgr. Hany Chaloupkové a přísedících Mgr. Jitky Piňosové a Jiřího Sehnala v hlavním líčení konaném v Praze dne 27.3.2017

t a k t o :

Obžalovaný

V [REDACTED] R [REDACTED],

nar. [REDACTED]

[REDACTED] trvale bytem
[REDACTED]

je v i n e n , ž e

dne 17.1.2016 v době kolem 3:00 hod. v Praze 2 – Vinohradech na ulici [REDACTED] v blízkosti křižovatky s ulicí [REDACTED] nejdříve oslovil náhodnou chodkyni poškozenou J [REDACTED] F [REDACTED], nar. [REDACTED] s dotazem na cestu na nádraží, když mu tato cestu vysvětlila, dotázal se jí, zda „mu ho vykouří“, na což mu jmenovaná pohrozila přivoláním Policie ČR a začala z místa odcházet směrem k ulici [REDACTED] přičemž v ruce držela svůj mobilní telefon, když se vzápětí otočila, viděla, že obviněný se vydal za ní, přes pas kalhot si rukou sahal na své přirození, a když poškozenou doběhl, srazil ji rukama na zem a v úmyslu vykonat na ní soulož ji uchopil za nohy a snažil se na ni nalehnout, což se mu pro její silný odpor, kdy

poškozená kopala nohama a křičela, nepodařilo, svého jednání po chvíli zanechal a následně poškozené odcizil mobilní telefon zn. Sony Xperia GO ST27i, černé barvy, IMEI [REDACTED], který jí během napadení vypadl z ruky a ležel na zemi vedle ní,

t e d y j e d n a k se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, v úmyslu jiného násilím donutit k pohlavnímu styku a uvedený čin spáchat souloží,

j e d n a k si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě,

č í m ž s p á c h a l

j e d n a k zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 tr. zákoníku,

j e d n a k přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

Podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pět) let**.

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **přiměřená povinnost** uhradit do konce zkušební doby poškozené náhradu škody a nemajetkové újmy.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. je obžalovaný povinen **zaplatit** poškozené [REDACTED] F [REDACTED], nar. [REDACTED], k rukám jejího zmocněnce Mgr. Petra Hulána, advokáta se sídlem Opletalova 1035/4, 110 00 Praha 1 náhradu škody a nemajetkové újmy ve výši 301.490,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení byl prokázán skutkový děj, jak byl uveden shora ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný V [REDACTED] R [REDACTED] dne [REDACTED] v době kolem 3:00 hod. v Praze 2 – Vinohradech na ulici [REDACTED] v blízkosti křižovatky s ulicí [REDACTED] nejdříve oslovil náhodnou chodkyni poškozenou J [REDACTED] F [REDACTED] nar. [REDACTED] s dotazem na cestu na nádraží, když mu tato cestu vysvětlila, dotázal se jí, zda „mu ho vykourí“, na což mu jmenovaná pohrozila přivoláním Policie ČR a začala z místa odcházet směrem k ulici [REDACTED] přičemž v ruce držela svůj mobilní telefon, když se vzápětí otočila, viděla, že obviněný se vydal za ní, přes pas kalhot si rukou sahal na své přirození, a když poškozenou doběhl, srazil ji rukama na zem a v úmyslu vykonat na ní soulož ji uchopil za nohy a snažil se

na ni nalehnout, což se mu pro její silný odpor, kdy poškozená kopala nohama a křičela, nepodařilo, svého jednání po chvíli zanechal a následně poškozené odcizil mobilní telefon zn. Sony Xperia GO ST27i, černé barvy, [REDACTED] který jí během napadení vypadl z ruky a ležel na zemi vedle ní.

Obžalovaný V [REDACTED] R [REDACTED] uvedl ke své osobě, že v době, kdy se měl stát incident, který je mu kladen za vinu, byl zaměstnancem [REDACTED] v současné době již není ve služebním poměru, jeho čistý měsíční příjem činí zhruba [REDACTED]-Kč a závisí mimo jiné na tom, jaké odpracuje práce a kolik hodin odpracuje. Proti obžalovanému není vedena žádná exekuce ani insolvenční řízení. Má v osobním vlastnictví třípokojový byt, je jeho jediným vlastníkem.

K věci pak obžalovaný uvedl, že skutek, který mu je kladen za vinu nespáchal. Nedokáže si vysvětlit, proč ho poškozená označila jako pachatele předmětného skutku, je možné, že si ho s někým spletla. Obžalovaný netvrdí, že by se skutek nestal, tak jak to poškozená uvádí, ale trvá na tom, že on nic takového neudělal. Právě díky předmětnému incidentu s ním byl ukončen služební poměr [REDACTED]. Obžalovaný dále uvádí, že skutek opravdu nespáchal a ani spáchat nemohl, neboť byl ve službě. Sice si na předmětný den přesně nepamatuje, neboť mu tato služba splývá s ostatními, ale službu v principu vykonává vždy stejně. V předmětný den sloužil ještě s nstržm. Z [REDACTED] a zástupce dozorčího byl pan M [REDACTED]. Obžalovaný si přesně nevzpomíná, kdo byl dozorčím v předmětný den. Obžalovaný si nevzpomíná, že by někdy poškozenou osobně potkal. Dále obžalovaný popisuje, jakým způsobem probíhají služby, zejména noční služby a uvádí následující. Budova Hlavního nádraží se vždy uzavírá od 12 hodin tj. od půlnoci do 3 hodin ráno. Nádraží má na starosti nejen Policie České republiky, ale i firma Securitas, která právě dohlíží na uzavírání nádraží. Co se týče praktického uzavření nádraží, nikdy nedojde k tomu, že by nádraží bylo zcela uzavřeno, jsou otevřeny dva únikové východy u Fantovy kavárny, kde je možný volný pohyb osob. Vlastní oddělení, na kterém obžalovaný sloužil má dvě budovy, respektive dvě služebny, které jsou odděleny, v jedné části sídlí dozorčí služba a zástupce dozorčí služby, toto je místo pro výkon služby v terénu, tam chodí hlídková služba na přestávky apod., v horním patře nádraží se pak nachází velín oddělení a šatny. Když nastupuje policista do služby, prochází spodním oddělením, kde nafasuje zbraň, následně vyjde do horního patra, kde se převlékne do uniformy, poté se vrací zpět do spodního patra, kde dofasuje vysílačku, případně kameru a odchází do terénu, tak jak je mu přidělena služba. I v době, kdy je nádraží uzavřeno je konána hlídková služba stále kromě pauz na odpočinek. Příslušník PČR případně odpočívá na oddělení. Je možné odpočívat i na jiných místech, např. u věže, kde nejsou kamery. Také často policisté konající službu chodí odpočívat k Burger Kingu, jinak je zbytek nádraží pod dohledem kamer a služby jsou tak stále na kamerách. Co se týče počtu uniforem, které má policista k dispozici, obžalovaný uvedl, že každý má několik uniforem a ty uniformy si i pere nebo čistí. Obžalovanému uniformy prala buď jeho matka, nebo si je pral sám. Po celou službu musí být příslušník v dosahu, ať již na mobilním telefonu nebo na vysílačce, pokud by se v prostoru Hlavního nádraží cokoliv událo. Obžalovaný se tak nevzdálil z budovy nádraží, protože musí po celou službu na dosah. Je možné, že si na chvíli odskočil např. na záchod nebo na cigaretu, ale nemůže dojít k tomu, že by byl nepřítomný delší dobu. Na takovou nepřítomnost by totiž velmi rychle přišla dozorčí služba, kdyby se snažila předmětného příslušníka kontaktovat. Obžalovaný uvádí, že při svých

službách u sebe míval i svůj soukromý mobilní telefon. Nepamatuje si, zda se předmětný den vzdálil od svého kolegy pana K [REDACTED]. Obžalovaný dále uvádí, že nemá tušení, proč jeho telefon byl v době spáchání trestného činu vypnutý. Sám obžalovaný se následně snažil zjistit, proč se tak stalo. Obžalovaný ještě dále podrobněji popisoval, jak probíhá práce dozorčího, jak provádějí kontroly hlídek apod. *Zde odkazuje soud na protokol z hlavního líčení ze dne 11.01.2017.* Obžalovaný dále vypověděl, že byl policistou 8,5 roku, sloužil na odděleních malého i velkého typu. Za dobu jeho služebního poměru proti němu bylo vedeno několik kázeňských řízení. Dostal několikrát pokutu, dvakrát dostal snížení platu, ale přesně si nevzpomíná na předměty těchto řízení, pamatuje si pouze, že měl přestupek za alkohol a dvakrát měl dopravní nehodu. Ke vztahu s rodiči a s ženami uvedl, že vztah s rodiči má dobrý, jeho matka je učitelka i otec je pedagog, uplatňovali tak poměrně striktní východu. Občas obžalovanému něco vyčtou, např. se jím nelíbí, když si obžalovaný zajde na pivo. Obžalovaný dále uvedl, že rodičům dluží peníze, které mu půjčili na rekonstrukci bytu. Co se týče vztahu se ženami, uvádí, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání činu, neměl trvalý partnerský vztah, měl jen známosti typu kamarádek, kdy tyto známosti využíval i k sexu. Co se týče jeho vztahu s kolegy na pracovišti, obžalovaný uvádí, že s nimi neměl právě nejlepší vztahy, nicméně tomu nevěnoval pozornost a zaměřil se hlavně na svoji práci, aby ji odváděl řádně, domnívá se, že na pracovišti trošku panovala žárlivost. V té době byl ubytován na ubytovně [REDACTED] která mu byla přidělena a do práce jezdil metrem, obžalovaný si vědom toho, že není nejlepší řidič, proto využíval městskou hromadnou dopravu.

Obžalovaný se dále vyjadřoval i k tomu, jakým způsobem probíhalo vyšetřování, namítl zejména, že při rekognici in natura došlo k taktickým chybám, neboť rekognice podle hlasu byla provedena až po rekognici in natura. Rovněž trasologické stopy mu nepřidávají kvalitní. Když on sám prováděl obdobná ohledání, tak pokud se na místě nacházely jak stopy poškozeného, tak stopy eventuálního pachatele, má být především zaměřena stopa pachatele, nikoliv poškozené, jak tomu bylo v tomto případě. V ohledání místa činu je pouze uvedeno, že stopa pachatele byla větší než číslo 45. Dále v protokol o ohledání místa činu je opět pouze uvedeno, že bota pachatele byla bez vzorků. Předmětný otisk však měl být změřen na centimetry, jak je dlouhý i jak je široký. Vyloučilo by to tak pachatele, který má nohu výrazně větší nebo výrazně menší než byl otisk předmětné stopy. K rekognici in natura ještě obžalovaný namítá, že nebyli vhodně zvoleni ani vlastní figuranti. Mezi figuranty totiž byli velké výškové rozdíly, rozdíly ve velikosti a mohutnosti postav. Toto namítal již na počátku rekognice, dokonce tři z figurantů přišli v policejních kalhotách.

Svědčyně poškozená J [REDACTED] F [REDACTED] uvedla k věci následující. Poškozená byla v předmětný den večer na akci rádia Wawe. Dne 16.01.2016 tam dorazila okolo půl deváté za svými kamarády, zhruba ve 2:30 hodin si zavolala taxi AAA a rozhodla, že pojedou domů. Úmysl počala realizovat, nicméně, když viděla, jak je venku krásně, sněžilo, poprosila taxikáře, aby jí zastavil na Vinohradech, kde se nachází VZP. Svědkyně byla delší dobu před tím nemocná, a když se udělalo tak krásně, chtěla si hezké počasí užít právě procházkou. Vydala se tedy ulicí [REDACTED], cestou si psala SMS s kamarádem, když byla mezi ulicemi [REDACTED], tam kde je [REDACTED] tak si všimla, že od konce ulice proti ní přechází člověk, které mu však nevěnovala pozornost. Tento člověk přišel až k poškozené a začal se jí ptát, kde se nachází hlavní nádraží, ona mu ukázala, kterým směrem má jít, on se jí ptal, jak se tam dostane, zda tam jezdí tramvaje, poté se na svědkyni podíval a řekl „zda se

tam kouří“, tak mu aspoň ona zpočátku rozuměla. Když počala reagovat, řekl jí, že ho špatně pochopila, že se ptal, „zda mu ho vykouří“. V tu chvíli se poškozená lekla a řekla tomu člověku, že na něj zavolá policii a šla od něj pryč směrem k Riegrovým sadům. Chtěla zavolat kamarádovi, zda se nenachází někde poblíž, bála se. Když se otočila, kde se nachází člověk, který jí oslovil, všimla si, že má jednu rukou v rozkroku. Nejdříve stál na místě, pak se rozeběhl směrem k poškozené, doběhl jí, uhodil jí tak, že se udeřila hlavou o zeď a spadla na zem, v tu chvíli jí začal tahat za nohy, pokoušel se roztáhnout jí nohy od sebe. Poškozená křičela, snažil se ho od sebe odstrčit, člověk se po celou dobu snažil stáhnout poškozenou pod sebe, poté když viděl, jak se brání, pustil jí, ohnul se, sebral něco ze země a začal utíkat směrem na Vinohradskou ulici. Až následně si poškozená všimla, že ta věc, kterou sebral ze země, byl její telefon. Poté uviděla poškozená v Helénské ulici nahoře u Italské ulice jdoucí pár muže a ženu, počkala na ně, snažila s nimi domluvit, ale byli to cizinci. Podali poškozené telefon, ta zavolala na policii, policii popsala, co se stalo a předmětný prát muž se ženou s ní počkali na příjezd policie. Když přijela na místo policie, tak dva policisté zůstali na místě činu a další dva policisté, obešli s poškozenou několik ulic, zda náhodou nenarazí na pachatele, to se však nestalo. Poté poškozenou odvedli na policii, kde čekala, než přijede kriminálka. Ti poškozenou následně vyslechli, vzali jí zpět na místo činu, kde jim měla ukázat, jak se celá situace odehrála a pak jí znovu odvezli na služebnu, kde se však poškozené udělalo špatně a policisté ji převezli do nemocnice. V nemocnici zkontrolovali, zda nemá poškozená nějaká zranění, podali jí léky a poté jí policie odvezla zpět na kriminálku, kde snímali stopy jak z oděvu, tak i z bot, fotili poškozenou, fotili její oblečení, vyslechli jí a kolem 11 dopoledne jí odvezli domů. Poškozená dále uvádí, že u sebe byli s obžalovaným velmi blízko, zhruba 30 centimetrů. Nejprve, když obžalovaného uviděla poprvé, tak jí ho bylo v podstatě líto, dívala se na něj, teklo mu z nosu, měl na sobě vysokou natáhnutou bundu a čepici zaraženou hluboko do čela, hovořil trochu pomaleji. Obličej obžalovaného byl prakticky v úrovni obličeje poškozené, odhaduje, že obžalovaný mohl vysoký [REDAKCE] cm, měl velmi výrazné rty a nos a tmavé oči, zejména jeho rty byly skutečně výrazné. Následně sestavovala poškozená s policií identikit, na konci března pak proběhla rekognice podle fotek a na konci dubna se konala rekognice in natura. Poškozená nikdy předtím obžalovaného neviděla, nicméně to co zažila byl natolik traumatizující zážitek, že ve chvíli, kdy měla poznávat obžalovaného in natura, hned po 2 sekundách toho člověka poznala. Mezi rekognicemi na základě fotek a rekognicí in natura obžalovaného nikde nespátřila. K popisu obžalovaného uvádí, že byl úplně oholený, poškozená viděla v podstatě jen ušní lalůčky a část tváře. Obžalovaný měl vytaženou bundu vysoko až pod bradu a čepici měl zaraženou až po horní linii obočí. Poškozená uvádí, že při fotorekognici poznala obžalovaného zhruba na 80 procent, nicméně při rekognici in natura ho poznala okamžitě. Dále uvádí, že jí obžalovaný na místě činu nejprve vykal a následně jí začal tykat, nicméně vulgární slova nepoužil, poškozená si nepamatuje, zda mluvil spisovně nebo hovorově. Hlas obžalovaného se nezadrhával, poškozená přesněji neví, zda byl silný nebo slabý. Do obličeje pachatele viděla dobře, ulice byla osvětlená nočním osvětlením dobře. Dále poškozená uvádí, že při rekognici poznala obžalovaného rovněž na základě hlasu, nejen na základě vizuálního vjemu. Poškozená si nevzpomíná, zda byl z pachatele cítit alkohol či kouř. Na sobě měl tmavé oblečení a čepici s proužkem, která byla trochu zvednutá. Měl tmavošedé kalhoty a boty, které vypadají jako kanady, nebo jako boty, které nosí policisté. Tvář obžalovaného - pachatele je velmi specifická, poškozená se domnívá, že právě díky tomu pachatele poznala.

Ke své osobě a k tomu co v předmětný den konzumovala, poškozená uvedla, že žije v ČR od roku 2004, mezitím byla několikrát v zahraničí, žije v Praze, na Ostravsku byla snad jednou s kamarádkou v Lipníku nad Bečvou a v Ostravě na koncertě, obžalovaného rozhodně nikdy neviděla, před tím než se odehrál celý incident. V předmětný se na večírku najedla, poté co přišla na párty zhruba okolo půl desáté, vypila asi 4 vodky s redbulem a tequillu, pila také hodně vody a tancovala. V době, kdy došlo k činu, se cítila dobře, neměla pocit, že by byla opilá. Poškozená pracuje jako živnostnice, v době po incidentu její nadřízení chápali celou situaci, která se jí stala a tak pracovala z domova, pouze když musela jít na nějaký mítink, snažili se ho uskutečnit bez ní. Momentálně nepracuje, odešla z projektu, dokonce musela odmítnout další projekt, kdy měla být tváří tohoto projektu, neboť se bála, že člověk který ji napadl, ji někde pozná a znovu na ni zaútočí. V současné době poškozená čeká, jak dopadne soud a na základě toho se rozhodne, zda vůbec zůstane v České republice nebo ne. Těsně po incidentu bylo poškozené velmi špatně, měla značné problémy se spaním. Zhruba 3 až 4 dny po incidentu, protože se udeřila do hlavy. V nemocnici poškozené řekli, že jí musí 24 hodin někdo hlídat, neboť již prodělala plicní embolii a mohou se jí vytvářet krevní sraženiny. Toho se poškozená velmi vylekala, protože kdyby se jí něco stalo, bydlí sama a nikdo by jí nemusel pomoci. Zhruba 2-3 týdny po incidentu nebyla schopná normálně fungovat, ani pracovně ani jinak. Co se týče práce, kterou měla rozpracovanou na projektu, práce musela pokračovat, nicméně jak již poškozená uvedla, snažili se jí vyjít vstříc. Poškozená dochází za psycholožkou, dohodli se spolu, že se psycholožce ozve poté, co se zúčastní jednání u soudu a budou řešit, jaké kroky podniknou dál. Celý incident byl velkým zásahem do života poškozené, narušil fungování jejího života, poškozená se cítí zcela bezmocná a momentálně s tím není schopna cokoliv udělat, je domluvena s psycholožkou, že podle toho jak dopadne soud, budou celou věc probíhat a budou uvažovat, jakým způsobem by měla poškozená dále směřovat svůj život. V době incidentu brala poškozená léky na štítnou žlázu, které bere zhruba 2,5 roku, právě kvůli těmto lékům, pokud pije alkohol, tak se snižuje účinnost léku, a poškozená proto alkohol prakticky nepije. Poškozená má po napadení následky takové, že nerada vychází ven, zejména když se dozvěděla, že jí ublížil policista, dostala ještě větší strach a zvýšilo to její stres, když uviděla uniformovaného člověka, bylo jí skutečně špatně. Snaží se nutit, aby chodila ven, nicméně jí při tom není dobře, bojí se a při představě, že je útočník stále na svobodě a může vědět, kde poškozená bydlí, se jí nedělá dobře. Co se týče telefonu, který si pachatel odnesl, jednalo se o telefon Sony Xperia byl modrý a poškozená ho v té době měla asi 2 roky, telefon od někoho dostala. Poškozené se nikdy před touto událostí nic podobného nestalo, nikdy před tím nebyla sexuálně napadena.

Ve věci byl slyšen svědek S [REDAKCE] P [REDAKCE] tento svědek byl původně v okruhu pátrání policie po případném pachateli projednávaného trestného činu, nicméně následně byl vyloučen, soud tak považoval za vhodné slyšet i tuto osobu. Svědek uvedl, že si nepamatuje, co dělal dne 17.01.2016 ve 3 hodiny ráno, následně byl stíhán za napadení matky a ženy v autobuse, kdy po ženě chtěl mobilní telefon, to byly jediné dva případy, kdy užil násilí proti ženě. Uvádí, že je v současné době ve výkonu trestu, jezdí za ním jeho partnerka a syn na návštěvy do vězení. Ve výkonu trestu je v této době zhruba 9 měsíců. V době, kdy se měl stát předmětný skutek, svědek bydlel v ulici [REDAKCE], což je [REDAKCE]. Dále svědek uvádí, že měl za svůj život tři partnerky, nejdéle byl s partnerkou, se kterou má

nyňi dítě, jinak měl jenom krátkodobé vztahy. Svědek dále uvádí, že se ženami má dobrý vztah, respektuje je a má je rád, neměl s nimi žádné konflikty. Svědek připouští, že má poruchu osobnosti a bere léky, které by měli toto kladně ovlivňovat. Dále ke svému vzhledu svědek uvádí, že si každých 14 dní holí vousy a stříhá nehty a ve chvíli, kdy je nyní u soudu, má vousy i nehty právě v tom nejdelším stádiu. V lednu 2016 byl oholený a měl standardně ostříhané nehty.

Ke vzhledu tohoto svědka pak soud poznamenává, že senát dospěl k závěru, že není možno tohoto svědka zaměnit s obžalovaným, že každý z nich má velmi charakteristický obličej a vzájemná záměna není možná. Svědek je výrazně robustnější postavy. Nad to obličej svědka neodpovídá indentiku, který sestavila poškozená.

Svědka M. S. uvedl, že je kamarádem poškozené, v dřívějším období byl i jejím přítelem. Když se celá situace poškozené stala, svědek byl v tu dobu v Anglii, ve chvíli, kdy mu zatelefonovala poškozená, co se stalo, svědek se hned sebral a vyrazil zpátky do ČR za poškozenou. První týden po celé události poškozená nemohla ani vstát z postele, nebyla schopna vůbec fungovat, bála se chodit ven, když se měla vracet za tmy. Strach z pohybu venku a z večerních návratů přetrvává prakticky dodnes. Poškozená byla původně velmi společenský člověk, v současné době nechce nikam chodit, společnosti se vyhýbá. Událost poškozenou zasáhla jak v pracovním, tak osobním životě. Zejména poté, co zjistila, že podezřelým je policista, začala se bát všech uniformovaný mužů, ať už policie nebo vojáků. V té době totiž hlídkovali společně s policisty po Praze i vojáci v uniformách. Ihned po předmětné události se poškozená snažila celou situaci vytěsňit, ovšem v chvíli, kdy se prováděly rekonice a pak další rekonice, tak se jí celá situace vracela. Nyní při soudním projednání se jí situace opět vrací, poškozená navštěvuje psycholožku, se kterou se snaží o věci hovořit. Svědek upřesnil, že s poškozenou byli partnery, nicméně v době, kdy došlo k předmětné události, již nežili partnerským životem, rozešli se v září předtím, než se stala událost, která poškozenou tak poznamenala. Nicméně partnery byli 7 let a celkově zná svědek poškozenou 7,5 roku, resp. znal ji v době incidentu 7,5 roku. Co se týče zdravotního stavu poškozené před předmětnou událostí, měla sice nějaké zdravotní problémy, ale tyto problémy nebyly psychického rázu, poškozená má problémy se štítnou žlázou, na psychiku žádné léky nebere, léky, které bere na štítnou žlázu, jsou takové, že se k nim nedá ve větším množství konzumovat alkohol, proto svědek nikdy neviděl poškozenou opilou, neboť je velmi zodpovědná. Poškozená se snaží s celou situací psychicky vyrovnat bez nějakých psychofarmak, ráda by se se vším vyrovnala za pomoci psycholožky. K psycholožce dochází pravidelně, zejména nyní v době soudního projednávání. Celá událost se odrazila nejen v psychickém, soukromém i pracovním životě poškozené, ale odrazila se i v jejích majetkových poměrech. Před celou událostí pracovala, měla stabilní příjem, v současné době žije z peněz, které vydělal prodejem domu [REDAKCE]. Před předmětnou událostí byla nejen společenská, ale když měla náladu, chodila i na noční procházky, to je v současné době v podstatě nemyslitelné. Co se týče celé události, zhruba dva měsíce poté se s poškozenou o této události bavil poměrně často, poškozená se zmiňovala o osobě útočníka, že měl výrazné velké rty, že mu teklo z nosu, že vypadal trochu zanedbaně. Poškozená svědkovi popisovala nejen vlastní událost, ale popisovala mu i průběh vyšetřování, rovněž mu popsala rekonice, kdy uvedla, že hned poznala osobu, která ji napadla. Pokud se má svědek vyjádřit k práci poškozené, kterou vykonávala v době, kdy došlo k události, která poškozenou tak

traumatizovala, tak svědek uvádí, že tato práce byla velmi náročná. Poté, co se stala předmětná událost, poškozená již nebyla schopna účastnit se všech pracovních úkonů. Před napadením poškozená trávila většinu svého času v práci nebo chodila ven s kamarády, byla velmi společenským člověkem, byla ochotná, milá, společenská, veselá. V současné době se straní lidí, nechce s nikým nic řešit, ven prakticky nechodí. Dříve poškozená chodila často na koncerty, což v současné době velmi omezila, prakticky na koncerty nechodí. Ani v okolí místa, kde se celá událost stala, poškozená nechce chodit. Noční procházky Prahou, které měla ráda, již neprovozuje. Po celém incidentu poškozená prakticky přestala pracovat, takže si nezaopatřovala prací žádné příjmy. Krátce po události v práci poškozené nabídli, aby se stala tvář konkrétního projektu, toto však poškozená odmítla, neboť se bála, že by ji člověk, který ji napadl, mohl najít podle této kampaně. Poškozená v podstatě čeká, jak dopadne soud, zda z Prahy odjede a bude se dále zdržovat v cizině nebo zda zůstane v ČR. Jak poškozená, tak svědek mají po světě hodně kamarádů, poškozená tedy přemýšlí, kam by měla odejít. K dotazu obhajoby svědek uvedl, že o tom, jak bude vypovídat u soudu s nikým nehovořil.

Ve věci byl dále slyšen **svědek M [REDACTED] K [REDACTED]** ten uvedl, že si na službu mezi 16. a 17. lednem loňského roku nepamatuje, nevzpomíná si, zda ji sloužil s obžalovaným. Uvádí, že obžalovaného zná pouze pracovně, v té době pracoval svědek na jiném oddělení a na oddělení, kde pracoval obžalovaný, chodil vypomáhat. S obžalovaným se pravděpodobně v předmětný den při nástupu do služby potkal, byl v té době pravidelně právě na oddělení na Hlavním nádraží. Svědek sloužil trochu jinak než lidé, kteří pracovali na Hlavním nádraží trvale, neboť byl pouze výpomocí. V jeho případě probíhala služba tak, že dostal od velitele hlídky z oddělení na hlavním nádraží přidělenou službu přímo, neboť přišel na služebnu již převlečen do stejnokroje. Hlídky byly někdy dvoučlenné a někdy tříčlenné. S obžalovaným svědek sloužil, nicméně si nevzpomene, že by hlídka s obžalovaným byla něčím specifická, s obžalovaným sloužili ve třech, tato situace byla normální a to celou dobu služby byli ve třech. Svědek znovu zdůrazňuje, že si na průběh služby mezi 16. a 17. lednem nepamatuje.

Když byl vyslýchán v přípravném řízení, uvedl, to co mu přišlo nejpravděpodobnější, nicméně neví přesně, co se v dané noci událo. Vyslýchající z Generální inspekce bezpečnostních sborů mu kladla otázky a on podle toho odpovídal. Snažil se dát dohromady, jak to asi mohlo být, jak mohla služba probíhat. Na kriminálce svědkovi řekli, že jeden z kolegů, který ten den sloužil, střežil, a že svědek byl zapsaný v hlídce s obžalovaným. V podstatě mu řekli, že se to mělo stát právě tuto noc. S obžalovaným totiž svědek sloužil zhruba dvakrát nebo třikrát, uvedl tedy verzi, která mu přišla jako nejpravděpodobnější verze, která mohla nastat v předmětný den.

Vzhledem k tomu, že slouží několik směn, tak mu směny splývají a neví, jak často byl s obžalovaným ve službě, nicméně nikdy v průběhu služby neviděl, že by se obžalovaný v době služby převlíkal do civilního oblečení. Rovněž si nepamatuje na žádnou mimořádnou událost, která by jakkoliv souvisela s obžalovaným. Dále upřesňuje, že budova Hlavního nádraží je uzavřena od 1 hodiny po půlnoci do 3 hodin, v době kdy je nádražní hala uzavřena jsou policisté uvnitř a zpravidla si chodí sednout do Burger Kingu. Svědek dále uvádí, že nemá žádný svůj osobní specifický názor na obžalovaného.

Dále byl ve věci slyšen **svědek K [REDACTED] R [REDACTED]** Svědek rovněž uvedl, že si nevybavuje službu v inkriminovaný den, kdy sloužil s obžalovaným, neboť noční služby jsou stereotypní.

Nevzpomíná si, že by některá služba s obžalovaným byla něčím mimořádná. Svědek sloužil na stejném oddělení, jak obžalovaný, služby tak probíhaly u obou prakticky stejně. S obžalovaným sloužil hodně služeb, byli spolu často řazeni ve dvojici. Noční služba začíná tak, že si policisté přečtou úkoly kde je uvedeno, co v dané službě budou dělat, vyfasují vysílačku a další běžné věci potřebné do služby a ve stanovenou dobu vyrazí do úseku, který je jim určený. Po příchodu do práce se tak jdou převléci do šatny v horním oddělení, poté jdou dolů po schodech, tam kde sídlí dozorčí služba, kde vyfasují vysílačku a následně plní úkoly dle instruktáže. Během služby jsou policisté většinou ve dvojicích, ale někdy i ve trojicích, tak to bývá od 8 večer do 8 hodin ráno. Během noční služby dělají pauzy a v době uzávěry Hlavního nádraží chodí na kafe do Burger Kingu. Je možné, že se obžalovaný vzdálil, nebo i kdokoliv jiný z kolegů, ale většinu služby byli určitě spolu. Osobní i civilní věci mají policisté v horní části oddělení, pouze batoh s jídlem mají někdy u sebe. Svědek dále uvedl, že obžalovaný do služby chodil v uniformě, rozhodně může vyloučit, že by někdy přišel do služby v civilním oblečení. Svědkovi obžalovaný říkal, že měl na pracovišti problémy, svědek mu radil, nicméně jinak byl obžalovaný aktivní ve službě, byl takový svůj, svědek si však netroufá nijak jeho jednání a kvalitu služby hodnotit. Byl s obžalovaným kolegou asi rok, pamatuje si, že obžalovaný ztratil někdy na jaře svůj služební průkaz, pak měl něco s nemocenskou, ale nevybavuje si, co to konkrétně bylo. Co se týče civilního oblečení, neví svědek, co obžalovaný nosil na sobě. Svědek uvádí, že služby sloužili vždy čtyři za sebou a to dvě denní 12 hodinové směny a dvě noční a poté měli čtyři dny volna. Co se týče únavy ve službě, je to individuální, většinou při té první službě, člověk ještě unavený není, horší bývá druhá noční služba, kdy už se svědek cítí unavenější. Jiný to může pociťovat jinak, záleží na tom, jak se člověk vyspí a v jaké je zdravotní kondici.

Svědčyně M. K. uvedla, že v inkriminovanou noc, rozhodně s obžalovaným nesloužila. Svědkyně vykonává práci dozorčí, její směna je 24 hodin, za její směnu se tak vystřídají 2 směny policistů, jedna denní a jedna noční, obecně to probíhá tak, že když se jdou policisté převléknout, tak je dozorčí nevidí, ale když vycházejí na službě, tzn., když odcházejí vykonávat službu, musí jít přes tu část, kde sedí dozorčí. Služebnu tak nikdo nemůže opustit, aniž by si to dozorčí všiml, neboť vždy musí na dozorčího zazvonit, aby je pustili. Nepamatuje si, že by se někdy někdo během služby převlékal do civilního oblečení. Svědkyně připouští, že je možné, že pokud by někdo ze služebny z přízemí odešel, tak by si toho všimnout nemusela, neboť i dozorčí služba plní své úkoly, má za úkol např. policisty kontrolovat, vysílat je ven, přijímat oznámení, apod., nicméně dozorčí neví přesně, co policisté venku dělají. Policisté vykonávají venku práci samostatně, pokud by se tedy obžalovaný převlékl někde mimo služebnu, tak by ho neviděla. Samozřejmě pokud by se převlékl na služebně a odcházel v civilu, toho by si dozorčí všimla. Dozorčí si vzpomíná, že obžalovaného na jedné z nočních služeb sháněli asi 20 minut vysílačkou i jeho telefonem a nebyl v kontaktu. K tomu uvádí, že je nutné, aby policista byl neustále v kontaktu s dozorčím, proto právě u sebe nosí, jak vysílačku, tak své osobní mobilní telefony. Tak tomu alespoň bylo v době, kdy došlo k incidentu, v současné době už policisté používají mobily služební. Vždy to musí fungovat tak, že aspoň jeden z hlídky je na příjmu, pokud by si někdo další nabíjel telefonu na služebně. S obžalovaným byla svědkyně kolegyní rok a půl, obžalovaný měl pracovními výsledky, nicméně osobně si se svědkyní nesesdli, s ostatními kolegy vycházela lépe. Svědkyně se nezajímala o to, zda měl obžalovaný nějaké kázeňské

přestupky. Svědkyně dále uvedla, že i u nich na služebně, byl vyvěšen identikit obžalovaného, neví sice kdo, ale někdo pak vyvěsil někde vedle identikitu fotku obžalovaného. Toto asi nebylo příliš vhodné. Svědkyně jako dozorčí nemá přehled o tom, kde se policisté zdržují v době, kdy je budova Hlavního nádraží uzavřena, nicméně se střídají na noční přestávce, tam se střídají po jednom. Dozorčí má v tuto dobu hlavně za úkol, aby se policisté nezdržovali na služebně, aby se tam tzv. nezašivali. Svědkyně ještě upřesňuje, že nádraží má 7 nástupišť, kdy jejich služebna je před prvním nástupištěm pak následuje všech 7 nástupišť, drážní budova, parkoviště a z něj je výjezd i do Italské ulice. V době, kdy nemohli obžalovaného v jedné službě sehnat, řekl, že se nacházel právě za sedmičkou, kde nástup na autovlak tzv. sedmé nástupiště.

K tomu pak obžalovaný uvádí, že v té době, kdy jej svědkyně delší dobu ve službě sháněla (zcela odlišná doba od data útoku popsaného ve výroku rozsudku) sloužili ve smíšených hlídkách s vojáky a on nebyl k sehnání právě v době, kdy sloužil takovouto službu s vojákem. Tento voják by pak mohl potvrdit, že se ani on ani obžalovaný nezdržovali mimo prostor Hlavního nádraží.

Svědkyně dále ještě k dotazu senátu upřesňuje, že právě od 7. nástupiště je možno dostat se do Španělské ulice, aniž by člověk musel procházet budovou hlavního nádraží.

Svědčyně H. M. působila jako jedna z vyšetřovatelek a obhajoba si přála, aby byla vyslechnuta k průběhu rekognic. Svědkyně k tomu uvedla, že co se týče průběhu rekognic, tak o rekognicích rozhodl a následně je nařídil a prováděl policejní orgán kriminální policie. Svědkyně s kolegou tak byli pouze přítomni a sledovali pouze průběh rekognic. K průběhu pak svědkyně uvádí, že byl naprosto standardní v souladu s trestním řádem, byla přítomna nezúčastněná osoba, nikdo neměl k průběhu rekognice žádné námítky. Výsledkem fotorekognice bylo, že poškozená označila fotografii obžalovaného jako pachatele, proto se následně celou věcí začal zabývat GIPS, resp. veškeré spisové materiály byly tomuto orgánu předány. Rekognice in natura pak probíhala po sdělení obvinění s odstupem více než měsíce od fotorekognice. I tento úkon byl naprosto standardní, opět byla přítomna nezúčastněná osoba a dále obhájce obviněného. Během průběhu rekognice, pokud si svědkyně pamatuje, nikdo z přítomných neměl žádné námítky k průběhu úkonu a výsledkem bylo znovu to, že poškozená poznala obžalovaného. V protokolu z rekognice in natura je uvedeno, že úkon byl ukončen tím, že žádné osoby nemají žádné námítky. K vlastnímu průběhu rekognice in natura pak svědkyně uvádí, že všechny osoby byly řádně poučeny, obviněný byl poučen o tom, jak bude úkon probíhat, o tom, že si může vybrat své místo v řadě mezi figuranty, může si vzít číslo, jaké chce a může promíchat pořadí figurantů. Poškozená pak byla poučena o tom, jak má pachatele označit. V podstatě měla být provedena rekognice i podle hlasu, neboť poškozená uvedla, že jí nevadí, že bude stát figurantům tváří v tvář, nicméně ve chvíli, kdy vstoupila do místnosti a postavila se proti figurantům, prakticky okamžitě označila obžalovaného a nedošlo tak k tomu, že by nejprve poškozená slyšela hlas jednotlivých figurantů. Co se týče oblečení obžalovaného a jednotlivých figurantů, uvádí svědkyně, že k úpravě oblečení nedošlo, pouze před samotným zahájením rekognice in natura byl k námitce obžalovaného zakryt každý z figurantů plachtou od pasu dolů, neboť obžalovaný měl námítky k tomu, že někteří z figurantů jsou ve služebních kalhotách. K tomu, že poškozená ihned po svém příchodu do místnosti spontánně ukázala na obžalovaného, nebyli v podstatě pracovníci orgánu činných v tr. řízení zabránit. Předpokládali, že dojde k tomu, že nejprve

každý z figurantů vč. obžalovaného promluví nějakou konkrétní větu, a až na základě vjemu jak vizuálního tak akustického, označí poškozená předmětnou osobu. S ohledem na okamžitou spontánní reakci poškozené nemohla být provedena současně i rekognice podle hlasu a byla provedena v zápětí. Celý průběh rekognice je pak vidět na videu, které je součástí spisového materiálu. Co se týče námitek obhajoby, že nepovažují za standardní, že nejprve dojde k rekognici podle fotek a s časovým odstupem několika týdnů dojde k rekognici in natura, uvádí svědkyně, že se domnívá, že na tomto postupu není nic nezákonného. Rekognici naživo v souladu s ustanovením § 104b odst. 4 tr. řádu nemůže bezprostředně předbíhat rekognice dle fotografií, nicméně tr. řád nikde nestanoví, že za několik týdnů po rekognici podle fotografií nemůže být provedena rekognice in natura. Jak se dostala fotografie obžalovaného do fotoalba při fotorekognici, není schopna svědkyně vysvětlit, neboť fotorekognici nařídil a prováděl a vedl policejní orgán kriminální policie. Fotografie je nutno obecně připravit dopředu a fotografie obžalovaného musí být rovněž umístěna ve fotoalbu, pokud by měl být obžalovaný podezřelou osobou, která bude poznávána. Poté, co se stal v obžalobě uvedený skutek, policie podle standardního postupu vyhlásila pátrání, v rámci kterého byl poškozenou sestaven identikit. Tento identikit byl rozeslán na všechny součásti krajského ředitelství a v rámci toho někdo z kolegů obžalovaného poznal. Následně pak zaslal e-mail, že identikit pachatele odpovídá jeho kolegovi, resp. obžalovanému, tak se obžalovaný stal osobou podezřelou. Jak vyplývá ze spisu, policie nebyla zaměřena pouze na obžalovaného jako na podezřelého z konkrétního činu, ale byly prověřovány i jiné osoby. Bylo prováděno šetření v rámci pátrání po odcizeném telefonu, byly zajišťovány kamerové záznamy apod.

K dotazu obžalovaného, kdy se poškozená dozvěděla, že pachatelem by mohl být policista, svědkyně uvádí, že poté, co proběhla rekognice, potřebovala vysvětlit poškozené, proč bude vyšetřování přebírat jiný orgán, proto poškozené sdělila, že jako pachatele označila policistu. Bylo to až ve chvíli, kdy byla rekognice zcela ukončena, protokolace byla ukončena a ona, tj. svědkyně, potřebovala poškozené vysvětlit, jaký postup bude následovat. To, že jako pachatele označila policistu, bylo poškozené sděleno tedy z ryze procesních důvodů.

K dotazu, proč nebyly zajištěny kamerové záznamy z Wilsonova nádraží, uvádí svědkyně, že vzhledem k tomu, že uběhl zhruba měsíc od spáchání uvedeného činu do okamžiku, než byl obžalovaný svými kolegy označen jako možná pachatel, uplynula nějaká doba, pak už nebylo možno kamerové záznamy vyžádat. Kamerové záznamy na místních odděleních se uchovávají 2 týdny, na nádraží jsou kamery, které patří nádraží, ostraze, ty jsou na čidlo a zde uchovávají kamerové záznamy opět max. týden nebo dva.

Dále svědkyně popisovala budovu, ve které se nachází místní oddělení policie Wilsonova nádraží. Uvedla, že dozorčí služba je ve vestibulu hlavního nádraží, kde jsou umístěny pokladny apod., další prostory oddělení se pak nachází v tzv. jižní věži. Do jižní věže je vstup na kraji budovy u parkoviště. Prostory místního oddělení jsou ve 3. patře, do tohoto 3. patra se dá vyjet buď výtahem nebo vyjít po schodišti, celkem je v jižní věži 5 pater, jsou zde tedy prostory místního oddělení, které jsou odděleny od výtahu dveřmi na zámek a je tam i kódovací zařízení, klíče má pak dozorčí. Ve 3. patře jsou šatny, po schodišti v této se dá pohybovat normálně od přízemí až do 5. patra, pokud svědkyně ví, z druhého patra jsou mříže, které jsou zamčené, policisté z místního oddělení mají od těchto mříží klíč. Stejně tak mají klíče od vstupu do jižní věže zvenku, kde se dá dostat do staré budovy. Policisté tak jsou schopni dostat se do prostorů Fantovy kavárny a po nádraží se volně pohybovat. Když tedy někdo v průběhu služby opustí prostor šaten, nemusí o tom

dozorčí vědět, policista se může pohybovat po všech pěti patrech, jak chce, pouze do třetího patra musí být vpuštěn dozorčím. Ostatní patra jsou v nočním čase prázdná, neboť se tam nachází kanceláře Českých drah, je tam spousta židlí, laviček apod. Svědkyni je známo, že se do těchto prostorů chodí policisté i v průběhu služby tzv. zašívát. Z těchto prostor se dá volně projít kamkoliv, neboť druhé patro, odkud mají policisté klíč, je propojeno chodem do staré budovy k Fantově kavárně.

Svědék P. Z. uvedl, že je bývalým kolegou obžalovaného a byl s obžalovaným ve službě z 16. na 17.1. Nebyl však s obžalovaným v hlídce. Svědek uvádí, že se samozřejmě není schopen vzpomenout na konkrétní službu z 16. na 17. ledna a nepamatuje si, zda se něco mimořádného odehrálo. Obecně může uvést, že nástup do služby je od 7 hodin do půl osmé, následně nafasují zbraň, odchází se převléct do šatny, která je v jiné části než kterou vstupují. Zbraně jsou uloženy u stálé služby. U služby jsou také policisté seznámeni s náplní služby, je provedena instruktáž, kde je uvedeno, s kým který policista bude sloužit a jaké úseky mají sledovat. Všichni policisté musí být ve službě oblečeni v předepsaném stejnokroji. Policisté se samozřejmě pohybují všude v prostorách nádraží, nicméně místa jejich pohybu jsou omezena instruktáží, kdy hlavní nádraží je rozděleno zhruba na pět částí. Znamená to tedy, že by se hlídka měla zdržovat pouze ve svém daném úseku, a to do poloviny služby, neboť v druhé polovině služby dochází ke změně úseku a dvojice obchází jiný úsek. Samozřejmě lze v průběhu služby opustit hlavní nádraží několika směry, východy jsou buď do kolejiště, tzn. na druhou stranu přes tunely, kde lze vyjít směrem na Žižkov nebo Vinohrady, dále se dá odejít do stran na jednu i druhou stranu lze vejít do parku, který je směrem k Muzeu a nebo k ulici U Bulhara. Opustit takto služební prostor je zakázané. Co se týče směru za nádražím, tj. v podstatě kolmo ke kolejím, kde je obrovský výškový rozdíl, neznamena to, že by tímto směrem nebylo možné odejít. Tam se nachází hlavní vjezd do areálu, je tam část plotu, ke které vede svah, a vedle plotu je neudržovaná opuštěná část, kde je vstup, což ovšem není známé běžné veřejnosti, nicméně lidé sloužící v prostoru hlavního nádraží o tomto vchodu vědí, ať již to jsou policisté nebo pracovníci Českých drah. Obecně se dá říct, že prakticky celou službu je policista vždy s nějakým kolegou, výjimkou jsou chvíle, kdy jeden z nich odejde na toaletu. Svědek se nasetkal s tím, že by někoho ze svých kolegů nemohl dohledat delší dobu, ví pouze z doslechu, že obžalovaný se v rámci jiné služby vzdálil řádově déle než na půl hodiny. Svědek dále uvedl, že v některých minulých službách samozřejmě sloužil i s obžalovaným, obžalovaný se tvářil jako zkušený policista, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo, byl pouze horlivý do různých úkonů, ty však nevykonával na 100 %. Obecně k mřížím, které oddělují hlavní část oddělení v jižní věži, svědek uvádí, že od těchto mříží mají klíče všichni policisté, část tohoto posledního patra tvoří ubytovna a tam se dostávaly závadové osoby, proto byly instalovány mříže. Ještě k nepřítomnosti policisty v nařízeném úseku svědek uvádí, že je to věc individuální, jak často má někdo potřebu odejít na toaletu nebo si skutečně odpočinout, nicméně minimálně jeden policista se vždy musí zdržovat v předmětném úseku. Svědek dále uvádí, že je samozřejmě technicky možné, aby se policista v uniformě vzdálil z uvedeného úseku, převlékl se v prostoru, kde se převlékají do civilního oděvu, a přešel přes dozorčí, aniž by si ho dozorčí všiml, a odešel nějakým z východů, které již svědek uvedl. V podstatě je služba na kamerách nesleduje, pouze pokud pro to má konkrétní důvod. Pokud by měl svědek odhadnout, jak dlouho by někomu mohlo trvat, pokud by chtěl odejít z dvojice, převléknout se a následně se odebrat do prostoru v ulici [REDACTED].

odhaduje to svědek zhruba na 15 minut. Obecně to funguje tak, že od vrchní části oddělení má klíče dozorčí služba, které jsou volně položeny u dozorčí služby, dozorčí služba by tak měla vědět, kdo má konkrétně klíče od šatny. Nicméně klíče jsou tam volně položeny. Od vlastní místnosti dozorčí služby a zástupce dozorčího mají klíče pouze někteří policisté.

Dále byl ve věci slyšen svědek T. M., který uvedl, že v předmětný den měl službu s obžalovaným, obžalovaný byl členem hlídky a svědek působil jako zesílení dozorčí služby. Svědek se tak nepohyboval v prostoru hlavního nádraží, seděl po celou dobu služby na služebně. Zesílení dozorčí služby nastupuje ráno před osmou hodinou, kdy přebírá službu po končící směně, směna, která začíná jako hlídková noční služba, fasuje zbraň před osmou hodinou a po osmé hodině jsou již policisté převlečeni a instruováni, jak bude probíhat služba. Jak dozorčí, tak i zesílená dozorčí služba, oba předpokládají, že hlídky se pohybují ve svých úsecích tak, jak mají, ani jeden z dozorčích tak neopouští své pracoviště, kontrolují hlídky max. po telefonu či vysílačkou. K velikosti služebny svědek uvádí, že je malá a pokud by se někdo chtěl převléknout z uniformy do civilního oblečení, určitě by si toho dozorčí nebo zesílená dozorčí služba všimly. Mělo by to probíhat tak, že službu konající dozorčí nebo zesílený dozorčí umožňuje službu konajícím policistům, kteří přicházejí zvenčí, přístup dovnitř, neboť ti nemají vlastní klíče. Nicméně svědek připouští, že je možné, že si někteří policisté tento klíč pořídili sami nějakým vhodným způsobem, tuto skutečnost nemůže vyloučit. Svědkovi je známo, že někteří policisté mají klíče od bočních dveří. Z těchto bočních dveří je pak možný přístup do šaten a opět ven, aniž by si toho dozorčí všiml. Na konkrétní službu si svědek nepamatuje, neutkvělo mu nic, co by vybočovalo z rámce běžné služby. S obžalovaným pak měl pouze pracovní vztah a většinou sloužil v jiné směně než obžalovaný. Obecně se svědek domnívá, že v průběhu služby policisté nepotřebují vstupovat do prostoru šaten, pouze když si poškodí oděvní součástky. Rozhodně se nikde neeviduje, kdo vstupuje či odchází ze šaten. K tomu, zda se obžalovaný někdy domáhal vstupu do šaten za účelem výměny poškozené oděvní součástky, není schopen svědek nic uvést. Klíče od šaten jsou umístěny ve skřínce, která je otočena směrem k dozorčímu, pokud si tedy chtějí policisté, kteří mají službu, klíče půjčit a jít se převléknout, musí toto oznámit dozorčímu, že si berou klíče, avšak do skřínky sahají pro klíče sami. Dále svědek uvádí, že osoby, které znají prostor hlavního nádraží, vědí, kudy se dostat z nádraží i do nádraží, když je oficiálně nádražní budova uzavřena. Do prostoru nádraží je možno vstoupit ve směru od magistrály, ale i směrem ze Žižkova, z nástupišť se pak je možno dostat přímo do budovy nádraží, byť jsou dveře ze strany parku uzavřené. Co se týče prostoru jižní věže, mohou se tam pohybovat v nočních hodinách i zaměstnanci Českých drah, neboť tam mají ubytovnu.

Svědka L. P. uvedl, že pokud si pamatuje, tak rozhodně nemohl být v lednu v hlídce s obžalovaným, neboť pracuje jako dozorčí, pokud je tedy někde zaevidováno, že sloužil službu s obžalovaným z 16. na 17. ledna, pak tedy ve funkci dozorčího. Dozorčí nastoupí v osm hodin ráno, převlékne se, potom přijde dolů, kde je 24 hodin do osmé hodiny ráno druhého dne. Hlídkové služby mají denní směnu od osmi do osmi a noční směnu opět od osmé večerní do osmé ranní. Když nastupují hlídkoví policisté do služby, vezmou si klíče od vrchního oddělení, kde se převléknou do uniformy, pak se vrátí již v uniformě, nafasují zbraň, vysílačku a odcházejí do svého úseku, který mají za úkol kontrolovat. Dozorčí obecně hlídky nekontrolují, pokud k tomu nemají důvod. Občas přijde někdo z vedení na kontrolu. Svědek si pamatuje, že obžalovaného zhruba na jaře loňského

roku nemohl s kolegyní asi 45 minut sehnat. Snažili se sehnat obžalovaného vysílačkou i telefonem, avšak nedařilo se jim, rozhodně se tato událost neodehrála v lednu, bylo to později. Obžalovaný jim pak vysvětloval, že byl mimo signál, nicméně svědek to s ním neřešil, řešila to kolegyně. Co se týče pracovního výkonu obžalovaného, kromě uvedené služby, kdy určitou dobu nemohli obžalovaného sehnat, svědek s obžalovaným žádný problém neměl, řekl by, že sloužil jako obvyklý průměr. Nicméně k tomu, že třičtvrtě hodiny nemohli při jedné službě obžalovaného sehnat, svědek uvádí, že to rozhodně není banální situace. Policisté konají hlídku a mají dvě půlhodinové přestávky, nádraží se zavírá od 45 minut po půlnoci do 3:15 hod. ráno, tehdy by měla být nádražní budova prázdná a policisté by měli být ve svém přiděleném úseku. Co se týče klíčů od jižní věže, pak každý má svůj klíč a tak se mohou dostat přes mříže a celý prostor jižní věže je jim dostupný, jeden klíč je pak přímo od oddělení v jižní věži. Obecně se dá říct, že není možné, aby si šel policista vyměnit oděvní součástku do šatny, aniž by si toho dozorčí služba všimla, tj. aniž by si u nich vzal klíč, nicméně je možné, že si někdo pořídil duplikáty a pak se může jít policista převléknout bez toho, aby si musel brát klíče od dozorčí služby. Svědek ještě jednou shrnuje, že od vstupu do jižní věže má klíč každý, od vstupu do oddělení jako takového jsou pouze u dozorčí služby a tyto klíče si musí policista vzít, pokud jde se převléknout do třetího patra, nicméně jak už svědek uvedl, je možno pořídít si duplikát tohoto klíče. Policisté pak se mohou volně pohybovat po celé jižní věži, kde jsou chodby i mimo jejich oddělení, ve kterých se nachází lavice, pokud by si někdo chtěl do tohoto prostoru něco uschovat, bylo by to velmi snadno přehlédnutelné. V nočních hodinách se v jižní věži kromě policistů pohybují i pracovních ochranky nádraží a zaměstnanci Českých drah. Dozorčí služba má sice k dispozici kamery, na kterých by mohla sledovat policisty v některých částech budovy, nicméně pokud k tomu není závažný důvod, tak pak to policisty nesledují.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se zaměřením na sexuologii zpracovávali dva znalci - Doc. MUDr. Jaroslav Zvěřina, CSc., specializující se na psychiatrii a sexuologii a Prof. PhDr. Petr Weiss, PhD. specializující se na klinickou psychologii a sexuologii.

V hlavním líčení byl slyšen **znalec z oboru psychologie Prof. PhDr. Petr Weiss, PhD.**, který zcela odkázal na písemný znalecký posudek a uvedl, že oba znalci setrvávají na závěrech svého znaleckého posudku, neboť jim není známo nic takového, žádná taková skutečnost, která by vedla znalce k tomu, aby cokoliv změnili na svých původních závěrech. Shrnuje krátce závěry znaleckého posudku. U obžalovaného znalci nezjistili, že by trpěl duševní chorobou nebo poruchou, závislostí na psychoaktivních látkách ani sexuální deviací. Docent Zvěřina ve své části posudku jednoznačně uzavírá, že nebylo zjištěno nic, co by jakkoliv snižovalo ovládací nebo rozpoznávací schopnosti obžalovaného. Sám Prof. Weiss psychodiagnostickým vyšetřením zjistil, že u obžalovaného se jedná o jedince intelektově mírně nadprůměrného, bez znaku poruchy osobnosti, ať ve smyslu citovém nebo sociální adaptace. Jde o jedince, který je afektivně i psychicky dostatečně stabilní, bez známek organického narušení centrálního nervstva. Vzhledem ke zjištění, znalci uzavírali, že pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný z hlediska sexuologického nebo psychiatrického, proto rovněž nenavrhovali žádnou léčbu. Resocializace obžalovaného by měla být úspěšná, jediné co snižuje pravděpodobnost úspěšné resocializace, je, že v případě, že mu bude trestný

čin prokázán jeho postojová uzavřenost, neboť popírá spáchání činu a absentuje u něj pocit viny. Poté co byl znalec (na návrh státního zástupce) seznámen s přepisem telefonického hovoru mezi obžalovaným a jeho matkou, znalec uvádí, že ani takto vedený telefonický rozhovor neovlivňuje závěry posudku ohledně ovládacích a rozpoznávacích schopností. Ani kdyby znalci ze vztahu nebo z komunikace obžalovaného s matkou u obžalovaného usuzovali, že jeho osobnost není úplně standardně strukturovaná, tak ani v tomto případě by to nemělo žádný vliv na jejich závěry týkající se ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného v době spáchání trestného činu. Znalec připouští, že obžalovaný mohl skutečnosti týkající se závislosti na pití alkoholu a eventuálně i na hraní na hracích automatech bagatelizovat, znalci provedli vyšetření zaměřené na tyto zvláštnosti a takovou závislost nezjistili.

V hlavním líčení byla na návrh obhajoby jako znalkyně přibrána a slyšena **znalkyně z oboru zdravotnictví odvětví toxikologie Ing. Ivana Černá**, která uvedla, že obecně znalci neprovádějí přepočty hladiny alkoholu v krvi zpětně na základě dechových zkoušek. Takovýto postup není doporučován. Obecně je však možno uvést, že pokud u poškozené byly provedeny dvě dechové zkoušky v časech 04:49:32 hod. a 05:07:18 hod. s výsledky 0,55 promile a 0,50 promile, pak s ohledem na přesnost přístrojů, kterými se dechové zkoušky provádějí, lze odhadnout, že hladina alkoholu v krvi poškozené byla v době napadení v rozmezí 0,50 až 0,90 promile. Takovéto hladiny alkoholu v krvi odpovídá stav podnapilosti, kdy laik prakticky nepozná ovlivnění oné osoby alkoholem, pokud ji velmi dobře nezná. Poškozená se tedy v době napadení chovala v podstatě stejně, jako v době dechových zkoušek. Pokud užila nějaký lék v množství běžně předepisovaném lékaři, pak toto v kombinaci s uvedeným množstvím alkoholu nemohlo mít na její chování, schopnosti reagovat a zapamatovat si žádný vliv.

Dále byly provedeny **listinné důkazy**.

Z protokolu o ohledání místa činu bylo zjištěno, že povrch chodníku byl pokryt souvislou vrstvou prachového sněhu, v daném prostoru pak nerovnoměrně se střídavě udusanou a nedotčenou sněhovou pokrývkou obdélníkového tvaru o rozměrech cca 165 – 150 cm. V prostoru byly zjištěny stopy obuvi dvou osob.

Z listinných důkazů je dále patrné, že za pomoci poškozené byl sestaven identikit pachatele, který byl rozeslán na všechny policejní součásti. Krátce poté policisté z MOP Wilsonovo nádraží kriminalistům oznámili, že muž na identikitu je nápadně podobný příslušníku zařazenému na tomto oddělení, pprap. V [REDAKCE] R [REDAKCE]. Ve spise je založen mail (č.l. 23) ze dne 23.2.2016, který zaslal jeden z kolegů obžalovaného, kde pisatel uvádí, že nejen podoba dle identikitu, ale popis mimiky „po obrně“, odpovídá osobě obžalovaného. Z tohoto důvodu byla dne 22.3.2016 provedena rekognice dle fotoalba, jako neodkladný a neopakovatelný úkon za přítomnosti soudce Obvodního soudu pro Prahu 2. Jako muže, který ji napadl poškozená F [REDAKCE] s 80 % jistotou označila obviněného.

Při rekognici in natura, která se konala v průběhu vyšetřování, poškozená, jako poznávající osoba znovu vylíčila okolnosti svého přepadení, kdy v přípravném řízení i před soudem setrvala v podstatě na shodné výpovědi. Pachatele popsala jako muže střední či spíše hubené postavy, výšky tak [REDAKCE] cm, ve věku [REDAKCE] let. V určité chvíli jej viděla zblízka, cca z 20 cm. Co se týká obličeje, měl výrazné rty a tmavé oči. Oblečenou měl tmavou bundu, na které měl zapnutý límec až nahoru (vypadala, že je mu trochu větší). Kalhoty měl

tmavé a boty také. Boty byly s vyšší podrážkou. Na hlavě měl tmavou vlněnou čepici, stáhnutou až nad obočí. Mluvil trochu pomaleji, napadlo ji, jestli není nějak postizený. Jako pachatele popisovaného útoku poté poškozená s jistotou označila obviněného V [REDACTED] R [REDACTED]

Byl přehrán kamerový záznam, na kterém je zaznamenána rekognice in natura, kamerový záznam se nachází na čl. 315 spisu. Z tohoto kamerového záznamu je zřejmý průběh rekognice in natura v podstatě shodně, jak ho popsala svědkyně H [REDACTED] M [REDACTED]

Obžalovaný k tomuto promítnutému záznamu uvedl, že mu nepřišlo příliš etické ze strany policejních orgánů, že na rekognici nastupovali policisté v oděvních součástkách. Myslí tím kalhoty jednotlivých figur. Dále se mu nelíbilo, jak byli jednotliví figuranti vybráni co se týče fyzického vzhledu, neboť poškozená uvedla, že pachatelem je hubená osoba s širokými rty a policisté v rekognici byli mnohem vyšší a ramenatější než byl obžalovaný. V podstatě asi pouze jeden z figurantů byl postavou srovnatelný s obžalovaným. Dále se obžalovaný domnívá, že měla policie provést rovnou rekognici in natura a neměla přistupovat vůbec k rekognici podle fotek, neboť pokud již v té době měli podezření, že pachatelem je on, provedení rekognice in natura nic nebránilo.

Z údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu na tel. č. [REDACTED] užívaném obžalovaným R [REDACTED] byla zjištěna poloha, resp. pohyb SIM karty s tímto telefonním číslem ve dnech 16. a 17.1.2016 následovně:

- 16.1.2016, 17:50:57 Praha - Háje, [REDACTED]
- 16.1.2016, 17:55:12 - 18:09:14 - pohyb metrem linky C ze stanice Háje ve směru do centra
- 16.1.2016 / 18:50:13 - 17. 1. 2016 / 7:40:44 – Praha Nové Město, [REDACTED] nebo Praha Vinohrady, [REDACTED] nebo Praha Nové Město, [REDACTED] (vše blízké okolí Wilsonova nádraží).

V době spáchání předmětného skutku 17.1.2016 kolem 3:00 hod. není poloha telefonního čísla známa. Není zaznamenán jeho pohyb ani použití. Naposled předtím, tj. 17.1.2016 v 01:47:59 je zaznamenán na buňce Praha Nové Město, Opletalova 45/983 a poté nejdříve až v 3:44:41 na buňce Praha Nové Město, Washingtonova 25/1567.

Z materiálů doložených MOP Wilsonovo nádraží vyplývá, že pprap. R [REDACTED] něl na uvedeném oddělení v době od 20.00 hod. dne 16.1.2016 do 8.00 hod. dne 17.1.2016 noční službu, a to společně s nstržm. M [REDACTED] K [REDACTED], policistou služebně zařazeným na OHS Vinohrady. V průběhu této služby dne 16.1.2016 v čase 20:49 hod., 21:09 hod., 22:23 hod. a 22:24 hod. prováděl lustrace osob či vozidel. Další činnost vykázal až v 7:19 hod. (proveden zákrok v prodejně BILLA ve vestibulu nádraží).

Z dalších materiálů MOP bylo prokázáno, že od 20:00 hod. dne 16.1.2016 do 8:00 hod. dne 17.1.2016 byla ve službě hlídka [REDACTED] ve složení nstržm. P [REDACTED] Z [REDACTED] (velitel hlídky), prap. K [REDACTED] R [REDACTED] (člen hlídky). Nstržm. Z [REDACTED] přitom byl v době od 20:00 hod. dne 16.1.2016 do 1:55 hod. dne 17.1.2016 pověřen střežením osoby k č.j. [REDACTED] Z tohoto důvodu byl pprap. R [REDACTED] přidělen k hlídce [REDACTED] kterou tvořili pprap. R [REDACTED] nstržm. K [REDACTED]

Soud dále zjistil, že na oděvech odpovídající poškozenou popisovanému oděvu útočníka (zimních bundách, čepicích) vydaných při domovních prohlídkách provedených v trvalém bydlišti obviněného, v jím užívaném služebním pokoji a v domě jeho rodičů

v [REDAKCE] nebyly nalezeny kriminalisticky využitelné stopy, které by mohly přispět k objasnění celé věci.

Ze spisových podkladů dále vyplývá, že bylo prováděno šetření k odcizenému mobilnímu telefonu poškozené zn. Sony Xperia IMEI [REDAKCE], zahrnujícím mimo jiné zjištění telefonních čísel, která byla v tomto mobilu použita v době po jeho odcizení. Osoby, jejichž SIM karty byly následně po činu vloženy do telefonu, ani pracovníci zastaváren, nijak nepřispěli k vypátrání samotného přístroje ani k dalším pozitivním poznatkům o nakládání s ním.

Odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu na telefonním čísle užívaném obžalovaným byly získány obsahy hovorů dokreslující zjištění k osobě obviněného, jeho vztahům s jinými lidmi a k jeho životním postojům. Rodiče obžalovanému vyčítají jeho vztah k alkoholu a kontrolují jeho hospodaření s finančními prostředky, což obžalovaný nese značně nelibě a na rodiče je velmi hrubý. Z rozhovorů je zřejmé, že se obžalovaný snaží docílit uspokojení svých potřeb co nejrychlejší cestou a nesnese, když mu rodiče odporují. Z telefonního hovoru s kamarádem pak vyplývá, že hovor proběhl v době, kdy policejní hlídky v prostoru hlavního nádraží byly doplněny vojáky, a obžalovaný se s kamarádem domlouvá, že zajdou na kafe či na pivo v době služby obžalovaného, kdy toto je možné jen v určitých dnech a časech, kdy je pro obžalovaného méně problematické opustit prostor přidělený jeho hlídce. Zaznamenan byl rovněž telefonát z něhož vyplynulo, že dne 5.4.2016 v průběhu služby, nebyl obviněný nějakou dobu k zastižení, kdy dozorčí oddělení se jej opakovaně neúspěšně pokoušela telefonicky kontaktovat. Obviněný se v průběhu služby bez vědomí dozorčí zjevně vzdálil z místa, kde měl provádět hlídku.

Z kamerových záznamů založených ve spise na disku na č.l. 115 má soud za prokázané, že dne 17.1.2016 po 3. hodině ranní byla na místě útoku i v okolí velmi dobrá viditelnost díky čerstvě napadlému sněhu, který ve značné míře odrážel světla pouličního osvětlení. Co se týče případného pohybu a osoby obžalovaného, nemůže tento důkaz vnést žádné konkrétní poznatky.

Na žádost obviněného byl spisový materiál doplněn o výpis ze systému KOTROLA k osobě poškozené, z něhož mělo být zjištěno, zda poškozená nebyla v minulosti kontrolována obviněným jako policistou. Z opatřeného výpisu nic takového nevyplývá.

K osobě obviněného V [REDAKCE] R [REDAKCE] bylo zjištěno, že do služebního poměru u Policie ČR nastoupil dne 1.7.2007 a ke dni 10.5.2016 z něho byl rozhodnutím ředitele KŘP hl.m. Prahy podle § 42 odst. 1 písm. d) zák.č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, propuštěn. Naposled byl služebně zařazen na ORP Praha II, MOP Wilsonovo nádraží, kde dle průběžného služebního hodnocení dosahoval dobrých výsledků. Za dobu trvání služebního poměru byl obviněný celkem 4x odměněn a bylo mu uděleno celkem 8 kázeňských trestů za přestupky na úseku ochrany před alkoholizmem a jinými toxikomaniemi, porušení povinností ve službě, přestupky proti bezpečnosti silničního provozu, proti veřejnému pořádku i proti občanskému soužití (v podrobnostech soud odkazuje na listiny založené na č.l. 576 – 736 spisu). Z těchto listin je zřejmé, že obžalovaný fyzicky napadal jiné osoby, t.j. dopouštěl se opakovaných násilných projevů vůči svému okolí.

Z rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán. V místě trvalého bydliště byl v r. 2015 celkem 4x projednáván pro přestupková jednání, jak vyplývá ze zprávy z místa bydliště i listin na č.l. 576 – 736..

Soud zamítl výsledky dalších svědků, když obžalovaný nijak netvrdil, že by mohly vnést jasno do časového snímku pohybu obžalovaného předmětné noci. Kamerové záznamy z prostorů Hlavního nádraží již s ohledem na časový odstup nebylo možné opatřit, což vyplývá jednak ze spisových materiálů, a dále z výpovědi svědků. Rovněž soud má ze své úřední činnosti ověřené, že kamerové záznamy se uchovávají pouze v horizontu několika dní max. týdnů, neboť to vyžaduje zákonná úprava, jejíž dodržování kontroluje Úřad na ochranu osobních údajů. Důkaz případnými dalšími záznamy o pohybu telefonu poškozené soud zamítl jako neproveditelný opět s ohledem na časový odstup více než 1 roku, kdy telefonní operátoři údaje uchovávají pouze po dobu cca 6 měsíců. Služební záznamy o vykonaných úkonech obžalovaného z předmětné noci jsou ve spise založeny a o pohybu obžalovaného v inkriminované době kolem 03:00 hod. z nich není nic patrné (viz. výše). Soud dále zamítl návrh na vypracování znaleckého posudku, který by na základě kamerových záznamů založených ve spise na disku na č.l. 115 porovnal mechaniku chůze obžalovaného s chůzí muže zobrazeného v pohybu na několika těchto záznamech, když oblečení tohoto muže odpovídalo popisu útočníka daného poškozenou. Soud po shlédnutí předmětných kamerových záznamů vyslovil značné popchybnosti o tom, že by na základě velmi nekvalitních obrazových záznamů bylo možno takového posouzení vypracovat a zda by pro soud závěry takového zkoumání byly dostatečně důvěryhodné. Soud rovněž nepovažoval za vhodné provádět vyšetřovací pokus, jehož jediným jednoznačným výsledkem by byla další traumatizace poškozené, když soud má z výpovědi svědků za dostatečně prokázané, že pro obžalovaného nebyl problém opustit prostor Hlavního nádraží, dojít na místo činu a zpět, aniž by to ostatní z kolegů zaznamenali jako něco neobvyklého – viz. níže. Nadto by bylo prakticky nemožné dosáhnout stejných podmínek jako předmětné noci a čekání na vhodné počasí se současnou synchronizací účasti všech potřebných osob by bylo prakticky neproveditelné.

Soud **hodnotil důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu, podle svého vnitřního přesvědčení, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr.řádu. Soud má za to, že trestná činnost obžalovaného byla prokázána.

Obžalovaný je z jednání popsaného ve výroku tohoto rozsudku shodně se zněním obžaloby usvědčován zejména výpovědí poškozené. Poškozená od počátku vypovídá konzistentně. Již bezprostředně po činu popsala pachatele jako muže s výraznými rty, popsala jeho oblečení i chování. Rovněž průběh setkání s obžalovaným v noci dne 17.1.2016, přes jeho útok až po zvednuté spadlého telefonu poškozené a opuštění místa útoku, je popisován poškozenou stále stejně bez podstatných odchylek. Již dne 19.1.2016 poškozená s policisty sestavila identikit pachatele, kdy pachatele opět popsala a uvedla, že ji zaujala jeho mimika – jako by po obrně. Ve spise je založen mail (č.l. 23) ze dne 23.2.2016, který zaslal jeden z kolegů obžalovaného, kde pisatel uvádí, že nejen podoba dle identikitu, ale popis mimiky „po obrně“, odpovídá osobě obžalovaného. Podobně popisovala dojem z chování obžalovaného i sama poškozená a i svědek M. S. uváděl, že si poškozená všimla zvláštního chování obžalovaného, když působil dojmem člověka, kterého zprvu litovala. Zde soud nemůže poznamenat, že i senát, který úmyslně neshlédl před hlavním líčením fotografie obžalovaného ze spisu, ale pouze sestavený identikit, je toho názoru, že identikit velmi věrně zobrazuje podobu obžalovaného a i popis zvláštní mimiky obžalovaného je naprosto

vypovídající a korespondující s realitou. Pokud jsou tedy v popise obžalovaného uváděném poškozenou opakovaně při rekognicích drobné odchylky v odhadu jeho výšky a pod., těžko to může její výpovědi znevěrohodnit. To, že si poškozená nevšimla při napadení, že by byl z útočnicka cítit pach cigaret, lze vysvětlit velmi dobře tím, že jednak byla v šoku z průběhu celé situace a pach tak nemusela zaznamenat resp. si jej zapamatovat, a dále bylo čerstvě nasněženo, kdy i z chování psů a jiných zvířat je zřejmé, že právě takovéto počasí velmi zkresluje pachy a snižuje jejich intenzitu (což z chování svých domácích mazlíčků znají snad všichni majitelé psů).

Obžalovaného dále usvědčují i dvě rekognice provedené s časovým odstupem více než jednoho měsíce. Při fotorekognici dne 22.3.2016 poškozená nejprve opět popsala obžalovaného a potom jej i označila na fotografii. Rovněž při rekognici in natura dne 29.4.2016 poškozená znovu popsala osobu útočnicka ve shodě se svými dřívějšími popisy a označila bez sebemenšího zaváhání obžalovaného tak rychle, že poznávání podle hlasu bylo možné provést až následně, kdy poškozená opět označila hlas obžalovaného. To, že obě rekognice byly provedeny v souladu se zákonem, soud ověřil v hlavním líčení nejen z protokolů o obou rekognicích, ale i z videozáznamu o průběhu rekognice in natura. To, že tato rekognice proběhla zhruba měsíc po rekognici dle fotografií, nečiní její použití jako důkazu v trestním řízení nezákonným a ani nijak nesnižuje její věrohodnost. Naopak rekognice in natura nebyla provedena přes poloprůhledné zrcadlo, ale tváří v tvář, což sice mohlo poškodit zákonem chráněné zájmy poškozené, ale naopak velmi výrazně zvýšilo věrohodnost takovéhoho důkazu a jeho vypovídací hodnotu. Práva obžalovaného pak nebyla nijak poškozena, když všem figurantům byla k jeho námitce zakryta spodní část těla. Zde soud nemůže nepoznamenat, že je zajímavé, když v několika z dřívějších popisech pachatele poškozená uváděla, že měl na sobě boty, jako nosí policisté a vojáci a i kalhoty popsala tak, že mohly odpovídat výstroji policie, obžalovaný měl u rekognice námitku právě k tomu, že ostatní figuranti přišli ve služebních kalhotách.

Poškozená nejen, že označila osobu obžalovaného v obou rekognicích jako osobu útočnicka, ale i její popis osoby útočnicka opět akcentoval jeho obličejové rysy, zejména výrazná ústa, tmavé oči, ... shodně s předchozími i následnými popisy osoby pachatele, které zcela odpovídají obžalovanému.

Z výpovědí svědků soud vcelku pochopitelně nemohl zjistit průběh služby vykonávané obžalovaným ve dnech 16.1 až 17.1.2016. Pokud by to byl některý ze svědků schopný popsat, pak by měl buď fenomenální paměť, nebo by to soud spíše vedlo k tomu, aby měl o pravdivosti takové výpovědi značné pochyby.

Nicméně v podstatě všichni kolegové obžalovaného se shodovali v tom, že prostor Hlavního nádraží lze v celku bez problémů a v krátkém čase opustit. Zejména z výslechu svědkyně K [redacted] a svědka Z [redacted] vyplynulo, že mezi Hlavním nádražím a ulicí [redacted] je propojení. Svědek Z [redacted] uvedl, že je možné, aby se policista v uniformě vzdálil, v prostoru, kde se převlékají, převlékl se do civilního oděvu, přešel přes dozorčí a odešel nějakým z východů, které svědek popsal. Velice subjektivní odhad tohoto postupu je 15 minut, to znamená odejít z dvojice, převléknout a odebrat se do prostoru v ulici Španělská.

Tento čas k opuštění prostor Hlavního nádraží včetně převlečení do civilního oblečení a návratu zpět pak svědci odhadli na cca 15 – 20 minut. Někteří svědci uvedli, že je možné opatřit si duplikáty klíčů od místnosti, kde se policisté převlékají, ostatní klíče potřebné ke vstupu do budovy i dalších prostor Hlavního nádraží pak policisté mají běžně. Nadto

z výpovědi poškozené je možno dovodit pouze to, že útočník na sobě měl civilní bundu, která mu byla velmi velká, a ostatní součásti oděvu včetně bot pak mohly být oděvem služebním. Pod volnou bundou mohl útočník bez problému skrýt nejen služební oděv, ale i zbraň. Rovněž je z výpovědi svědků zřejmé, že ponechat potřebné části oděvu k převlečení je možné i mimo služební místnosti, aniž by si jich kdokoliv všiml, když vhodných míst se nabízí hned několik.

Soud je pak toho názoru, že obžalovaný předmětného dne neopustil prostor Hlavního nádraží ve službě poprvé. Jednak je ze spisu zřejmé, že jeho mobilní telefon se od 01:47:59 hod. do 3:44:41 hod. vůbec nepřihlásil k mobilní síti, což je vysvětlitelné pouze vypnutím telefonu nebo jeho ukrytím do místa, kde není signál mobilních operátorů. Obžalovaný tak mobilní telefon s pravděpodobností hraničící s jistotou vypnul, když pojal úmysl opustit služební prostor a následně jej zapnul opět po návratu do prostor Hlavního nádraží. Tomu nasvědčují i odposlechy jeho telefonních hovorů, když je zřejmé, že následně dne 5.4.2016 nebyl obžalovaný ve službě k zastížení po delší dobu a o kontakt s ním se marně pokoušela dozorčí. Další telefonní rozhovor s kamarádem pak jednoznačně dokresluje situaci v tom, že obžalovaný kamarádovi slibuje, že mohou zajít na kafe či pivo i ve službě obžalovaného, ale musí domluvit vhodný termín, neboť nyní, když policisté hlídají spolu s vojáky, není tak snadné opustit prostor nádraží ...

Právě uvedené hovory a výpovědi svědků jednoznačně dokreslují, že obžalovaný nejen měl možnost opustit prostor Hlavního nádraží v době útoku na poškozenou, ale měl k tomu i dostatečný časový prostor a osobní zkušenosti. Nadto obžalovaný v této době nevykázal žádnou služební činnost.

Z kázeňských spisů obžalovaného je pak zřejmé, že se násilných projevů vůči jiným osobám již dopustil dříve.

Pokud jde o možný vliv alkoholu na poškozenou, byl prakticky vyloučen výsledkem znalkyně z oboru zdravotnictví odvětví toxikologie. Znalkyně konstatovala pouze nejmírnější stupeň alkoholového ovlivnění, který nemohl mít vliv na schopnost poškozené zapamatovat si pachatele a to i kombinací s případnými léky užívanými poškozenou. Je nutné zdůraznit, že kontakt poškozené a obžalovaného netrval krátký okamžik, ale byl poměrně dlouhý, dokonce opakovaný. Rovněž světelné podmínky na místě byly dobré díky veřejnému osvětlení, kdy světlo se odráželo od čerstvě napadaného sněhu.

Soud tak má bez důvodných pochybností za prokázaný skutek, v rozsahu jak je popsán shora ve výroku tohoto rozsudku. Poškozená byla nejprve oslovena a následně i nucena proti své vůli k pohlavnímu styku, k tomu jednání došlo dne 17.1.2016 kolem 03:00 hodin, a tohoto jednání se dopustil obžalovaný. Když se mu jeho záměr nezdařil, tak při odchodu z místa útoku využil toho, že mobilní telefon poškozené vypadl na zem, tento odnesl sebou, aby poškozená nemohla přivolat pomoc bezprostředně po činu.

Pokud jde o **odpovědnost obžalovaného za toto jednání**, pak soud odkazuje na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se zaměřením na sexuologii zpracovaný znalci Doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou, CSc., specializujícím se na psychiatrii a sexuologii a Prof. PhDr. Petrem Weissem, PhD. specializujícím se na klinickou psychologii a sexuologii. Znalci nezjistili, že by obžalovaný trpěl duševní chorobou nebo poruchou, závislostí na psychoaktivních látkách ani sexuální deviací, i kdyby znalci ze vztahu nebo z komunikace obžalovaného s matkou (po seznámení s obsahy telefonních rozhovorů obžalovaného s jeho matkou) u obžalovaného usuzovali, že jeho osobnost není úplně

standardně strukturovaná, tak ani v tomto případě by to nemělo žádný vliv na jejich závěry týkající se ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného v době spáchání trestného činu, které v posudku označili za plně zachované.

Pokud jde o **právní kvalifikaci**, domnívá se soud, že se jedná o **pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku.**

Pokusu trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný dopustil tím, že poškozenou J. F. snažil násilím donutit k pohlavnímu styku, resp. k souloži a jeho snaha a úmysl donutit ji k pohlavnímu styku nebyla korunována úspěchem - dokonána. Obžalovaný tímto svým jednáním zasáhl především zájem společnosti na ochraně osobní svobody jednotlivých fyzických osob, a též osobní integritu poškozené, která má právo svobodně rozhodovat o svém pohlavním životě. Obžalovaný se na poškozené dopustil násilí. Obžalovaný nejprve poškozenou úderem svalil na zem a snažil se jí roztáhnout nohy. Poškozená se však kopáním a křikem bránila.

Za násilí je třeba považovat použití fyzické síly k překonání kladeného odporu či zamezení očekávaného odporu. V tomto případě platila zprvu spíše druhá varianta, protože poškozená byla jednáním obžalovaného překvapena, z počátku odpor vůbec nestihla klást a byla obžalovaným v podstatě sražena na zem, kde poté co se obžalovaný snažil roztáhnout jí nohy a nalehnout na ni, mu kladla odpor do té míry, že nedošlo k vlastní souloži, ale obžalovaný od svého jednání upustil. Toto jednání lze též označit jako pohlavní styk ve smyslu ust. § 185 odst. 1 tr.zákoníku, kdy se tímto pojmem rozumí jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Tento pojem je velmi široký, zahrnuje jednání vyvolaná pohlavním pudem, jejichž podstatou je fyzický kontakt s druhou osobou – dotyk, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Jednání obžalovaného směřovalo k dosažení soulože, kdy však obžalovaný následně v důsledku obrany poškozené od jednání upustit, aniž by se mu podařilo překonat její odpor a soulože dosáhnout. Obžalovaný tedy svým násilným jednáním směřoval k tomu, aby si vytvořil možnost k vykonání soulože na poškozené a donutil ji případně k jinému obdobnému pohlavnímu styku dle odst. 2 výše uvedeného ustanovení (původně se poškozené ptal zda „mu ho vykourí“).

Obžalovaný při opouštění místa útoku zvedl ze země mobilní telefon poškozené a ten odnesl pryč. Přisvojil si tak cizí mobilní telefon t.j. věc tím, že se jí zmocnil a toto učinil s mobilním telefonem, který vypadl poškozené při útoku z ruky, tudíž se zmocnil věci, kterou měla poškozená při sobě. Tímto jednáním naplnil po subjektivní i objektivní stránce skutkovou podstatu **přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku.** Obžalovaný tak porušil zájem společnosti na ochraně majetku osob.

Obžalovaný přitom jednal úmyslně, věděl, co činí. Obžalovaný také nepochybně takto jednat chtěl, byť se mu vlastní soulože dosáhnout nepodařilo, tak tato byla cílem jeho snažení. Následně se zmocnil mobilního telefonu poškozené a přisvojil si ho na bližší nezjištěnou dobu. Obžalovaný tedy jednal v obou případech s úmyslem přímým, který se vztahoval ke všem znakům obou jeho jednání.

Soud se též zabýval otázkou přičetnosti obžalovaného jako formálního obecného znaku tohoto tr.činu. K tomuto viz výše.

Daný případ přitom je natolik **společensky škodlivý**, že vůbec nelze uvažovat o možnosti mimotrestního postihu ve smyslu § 12 odst. 2 tr.zákoníku. Jednání obžalovaného bylo velmi společensky škodlivé a jeho trestná činnost je velmi závažná, jak bylo rozvedeno shora. Obžalovaný si vybral zcela náhodnou oběť, která byla osamocená, přepadl ji v nočních hodinách, poškozená neměla příliš možností, jak se bránit.

Za uvedená jednání, kterým se obžalovaný dopustil výše uvedených trestných činů, bylo třeba obžalovanému ukládat **úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr.zákoníku**, neboť soud odsuzuje obžalovaného za více trestných činů. V daném případě je nejpřísnějším ustanovením § 185 odst. 2 tr. zákoníku, který stanoví na jednání obžalovaného trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozpětí dvě léta až deset let.

Druh trestu a jeho výměru soud určoval s přihlédnutím k ust. § 39 odst. 1 tr.zákoníku. Přihlížel přitom k povaze a závažnosti spáchaného přečinu, k osobním rodinným a majetkovým poměrům pachatele, jakož i k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Soud přihlížel též k chování obžalovaného po činu, jakož i k jeho snaze nahradit škodu, resp. odstranit škodlivé následky činu. K závažnosti činu obžalovaného lze odkázat na to, co bylo uvedeno shora. Obžalovaný nebyl v době uvedeného jednání soudně trestán. Dále však již ve prospěch obžalovaného nehovoří prakticky žádná polehčující okolnost, neboť obžalovaný se ke svému trestnému činu nedoznal, tedy jej ani nelitoval, nepokoušel se nahradit škodu trestným činem způsobenou. Soud tak přihlédl zejména ke skutečnosti, že v době spáchání trestného činu byl obžalovaný osobou bezúhonnou. Proto soud vyměřil obžalovanému trest ještě výchovný byt' v nejvyšší možné míře a to **trest odnětí svobody v trvání 3 let**, tedy poblíž spodní hranice trestní sazby. Délku **zkušební doby** pak soud stanovil v maximální možné míře **5 let**, neboť se domnívá, že chování obžalovaného bude vhodné sledovat po delší zkušební dobu a zjišťovat, zda se jeho přístup k dodržování pravidel změnil či nikoliv, nadto jakýkoliv exces obžalovaného ve zkušební době již povede k tomu, že soud bude nucen rozhodnout, že si obžalovaný trest odnětí svobody vykoná jako již nepodmíněný.

Soud nad obžalovaným nevyslovil dohled PMS, neboť je toho názoru, že pokud obžalovaný sám a dobrovolně nezmění svůj přístup k životu a ženám obecně, pak jej s ohledem na jeho vztah k autoritám nelze k takovéto změně donutit násilím.

Pokud jde o **způsobenou škodu a nemajetkovou újmu soud přiznal poškozené J. F.** jí uplatněný nárok v plné výši **301.490,- Kč**, tak jak se připojila k trestnímu řízení. Škoda na odcizeném mobilním i nemajetková újma na osobnostních právech poškozené vznikla v přímé souvislosti a v důsledku sjednání obžalovaného prokázaného v tomto trestním řízení. Škoda na mobilním telefonu byla stanovena odborným vyjádřením v soudem přiznané výši 1.490,- Kč. O zásahu události do života poškozené hovořila podrobně nejen sama poškozená ale i svědek S. Předmětný čin, zasáhl zcela zásadním a komplexním způsobem do osobnostní sféry poškozené. Projevilo se to v její práci

i osobním životě. Bála se vycházet, poté kdy zjistila, že pachatelem má být policista, bála se jakéhokoliv kontaktu s policií či vojskem. Vzdát se musela i návštěv kulturních akcí - koncertů a oblíbených vycházek po Praze, neboť těchto aktivit s ohledem na svůj psychický stav způsobený útokem obžalovaného nebyla schopna. Byla nucena vyhledat i odbornou pomoc psychologa. Poškozenou popsané obtíže a omezení v osobním i pracovním životě dosud přetrvávají a soud má za to, že jím přiznaná částka tak nemusí být konečným vyčíslením nemajetkové újmy, když zdravotní t.j. psychický stav poškozené se může dále vyvíjet. Soud je toho názoru, že s větším časovým odstupem by poškozená mohla po obžalovaném v občanskoprávním řízení mohla nárokovat i vyšší částku, kterou by však bylo patrně nutné doložit znaleckým posudkem. Tento znalecký posudek soud v tomto řízení nezadával, neboť by to jednak časově prodloužilo trestní řízení a dále mohlo opět traumatizovat poškozenou, když nároky poškozené na požadovanou výši nemajetkové újmy 300.000,- Kč měl za prokázané výpovědí poškozené, svědka S [REDACTED] a zprávou psycholožky. Částka 300.000,- Kč je dle názoru soudu možná i nižší, než by na základě uvedených důkazů soud poškozené přiznal, pokud by byla uplatnila nárok vyšší. Soud však nemůže jít nad výši návrhu poškozené. Zásah do života poškozené je dle názoru soudu v podstatě srovnatelný se zásahem např. úmrtím blízké osoby. Poškozená přišla na dlouhou dobu přetrvávající do dnes o pocit životní radosti z běžných pracovních i volnočasových aktivit a i o pocit radosti, klidu a bezpečí obecně. Takovýto zásah do života mladé ženy nelze odškodnit pouhou finanční částkou je to natolik brutální zásah do psychiky a prožívání, že potrvá po delší dobu, než se poškozená s následky vyrovná alespoň do přijatelné míry. I z těchto důvodů uložil soud obžalovanému povinnost složit předmětnou částku k rukám zmocněnce poškozené.

Poučení: Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 27. března 2017

Ing. Mgr. Hana Chaloupková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Pospíšilová